

להשפיע פרנסה שהוא יסוד ועמוד להתורה, ובלעדי הפרנסה לא יצוייר עסק התורה.

'זזה שאמרו חז"ל, פרה אדומה מטמאה טומאת אוכלין הואיל והיתה לה שעת הכושר, וכמו כן הצדיק שהוא "בחינת פרה אדומה" כנ"ל, גם כן "מטמא טומאת אוכלין", היינו שממשיך ומשפיע לעם בני ישראל שפע גשמיות ופרנסה שהיא בחינת טומאה, והוא בחינת טומאת אוכלין נגד התורה הקדושה, וקשה, איך יוכל להיות שהצדיק לאחר הסתלקותו יעורר רחמים עבור צרכי גשמיות הנ"ל, על זה מתרץ הגמרא, "הואיל והיתה לה שעת הכושר", היינו, בעת שהיה בעולם הזה היה יודע בטוב אשר העולם צריך לזה, וממילא מוכרח גם לאחר פטירתו לעורר בשורשו טובת ישראל'.

★★

בגמ': פרה מטמא טומאת אוכלין הואיל והיתה לה שעת הכושר.

בתוספות הביאו, 'הקשה רבינו שמואל בר חייס, למה לי דהיתה לה שעת הכושר, תיפוק ליה דחיבת הקדש מכשרתו וכו', כדדרשינן בפ"ב דחולין (דף לו: ושם) והבשר לרבות עצים ולבונה וכו', ותיריך ר"י, דאין חיבת הקדש מועלת אלא לשוייה שאין אוכל כאוכל, כגון נותר ופרה שהן חשובים כעפרא ועצים ולבונה, אבל דבר שהוא אוכל אלא שאין מקבל טומאה לרבי שמעון משום אוכל, שאין אתה יכול להאכילו לאחרים לא יועיל חיבת הקדש לעשות האיסור כמותר'.

בפנים יפות (פר' נשא) כתב, דהטעם שאסרה תורה ליצוק שמן על מנחת סוטה הוא משום שלא תטמא האשה את עצמה למען גם מנחתה יטמא, ובכהאי גוונא לא יבדקו אותה המים, ולכן במצב שאין שמן במנחה, אינה מוכשרת לקבל טומאה וממילא לא תוכל האשה לטמא אותה.

בהדרש והעיון (שם) הקשה על דבריו, שהרי דעת הפוסקים דחיבת הקודש מכשיר מדאורייתא, ואם כן אף בלא שמן מוכשרת המנחה לקבל טומאה, מחמת חיבת הקודש.

ותירין, דחיבת הקודש אינה מכשרת אלא קרבנות החביבים לפניו יתברך, ואף קרבן חוטא חביב לפני המקום כיון ששב בתשובה, אבל מנחת סוטה אינה אלא כדי לקנאות ולכן אין בחיבת הקודש כדי להכשיר לקבל טומאה.

ועיין שם שמציין לרש"י סוכה (מ"ד ע"ב) מסדר עולם על הפסוק (מלכים ב' כ"ד ט"ז) הכל גבורים עושי מלחמה. וכי מה גבורה עושין בני אדם הנתונים בשלשלאות של ברזל, אלא שגבורים היו במלחמתה של תורה, והיינו שגם בהיותם כבולים בכבלי ברזל, כל עסקם וישותם הי' בעסק התורה.

★★

ועיין בזבחים (נ"ד ע"ב) וברד"ק (שמואל א' י"ט י"ח) וברש"י דברי הימים (א' כ"ח י"ב) שבאותו לילה שברח דוד משאול הלך ללמוד תורה אצל שמואל, ומה שתלמיד לומד בכ"ב שנה, למדו הם בלילה הזאת, ואז קבעו איה איפה יהי המקום של בית המקדש - בירושלים ע"ש.

★★

בגמ': פרה מטמא טומאת אוכלין הואיל והיתה לה שעת הכושר.

כתב בעטרת ישועה (פר' חקת), 'הנה אמרו ז"ל, למה נסמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדומה לומר לך מה פרה מכפרת אף מיתת צדיקים מכפרת (מועד קטן כח, א). והנה על ידי פרה אדומה היה נמשך תורה וגדולה במקום אחד, כנאמר זאת חקת התורה דייקא, והפרה מרמזת על עולם הבנה עולם התשובה אימא עילאה וכו', ואמרו ז"ל, לית עתיר מחזירא (שבת קנ"ה, ב), ונמשך עשירות ושפע רב כנודע, ולזאת היתה מטהרת טמאים ומטמאת טהורים, רומז שהיה נמשך על ידה טומאה וטהרה, כי טהרה רומז על תורה הקדושה והטהורה, והפרנסה נקראת טומאה נגד תורתנו הקדושה כי נאמר מצפון זהב יאתה (איוב לו כב), מקום הסטרא אחרא.

גם על ידי מיתת צדיקים חס ושלום, נמשך תורה וגדולה במקום אחד, ובפרט בימא דהילולא של הצדיק ממשיך מלמעלה תורה וגדולה לעולם הזה. והנה לכאורה איך אפשר אשר הצדיק בעולם העליון ונהנה מזיו השכינה יתפלל להקדוש ברוך הוא על דברים גשמיים שהם נפסדים ואין בהם שום נצחיות, רק מחמת שבעת שהיה בזה העולם, והיה יודע שיש לעולם צורך בהם, הגם שהמה דברים גסים וגשמיים, עם כל זה אם אין קמח אין תורה (אבות ג, יז), וממילא כאשר נתעורר כח התורה שיהיו שפתותיו דובבות בקבר, מוכרח על כן